

Trần Quang Thiệu

Chỉ Một Lần

Tranh Bạch Lan

Silicon Valley, 1987.

Có tiếng gõ vào cánh cửa văn phòng đã mở sẵn, và tiếng Xuân rất nhẹ:

- Anh Quyền.

Quyền nhìn lên, mỉm cười:

- Hi Xuân. What's up?

Trong department này chỉ có Xuân và Quyền là người Việt. Xuân không là nhân viên dưới quyền nhưng cùng làm việc chung trong một project do Quyền đảm trách nên hai người gặp nhau rất

thường và thân nhau như bạn bè.

Xuân lại gần, cúi xuống đặt xấp print-out trên bàn:

- Gary nói đưa anh duyệt trước khi Xuân trình bày trong buổi hội.

Xuân mặc áo cổ rộng, khi cúi xuống phô bày nguyên bộ ngực trắng tròn. Quyền kín đáo quay nhìn phía khác:

- Xuân ngồi xuống đó đi.
- Dạ. Anh xem qua, ký vào đó cho Gary yên lòng.

Gary là trưởng phòng điện toán và cũng là bạn thân của Quyền, tính tình dễ dãi nhưng luôn luôn muốn tất cả mọi người đồng ý trong công việc chung. Quyền tặc lưỡi:

- Thằng Gary dở hơi. Cả đám đã walk-thru phần code này rồi còn xem lại làm gì.

Xuân nhìn Quyền cười nhẹ:

- Gary tin anh. Cái gì ông ấy cũng muốn anh xem qua.

Quyền mỉm cười, cầm bút ký tên trên trang đầu của xấp print-out:

- Còn tôi, tôi tin Xuân!

Xuân nhìn Quyền như dò hỏi:

- Thật không?
- Thật. Chúng mình làm chung mấy projects, lần nào cũng hoàn tất đúng ngày, và kết quả tốt đẹp. Thực tình tôi không mong gì hơn.

Xuân với tay lấy xấp print-out, ôm trước ngực nhưng vẫn không đứng lên:

- Lát nữa họp xong chúng mình đi ăn trưa nhé?

Quyền ngần ngại:

- Ngại lái xe quá.
- Đi xe Xuân.

Quyền bật cười:

- Thôi bà ơi! Lần trước bà gần đụng vào xe phía trước, tí nữa là chết hết.

Xuân lờm Quyền:

- Tại anh kể chuyện tiểu lâm làm Xuân cười gập người!

Quyền cười trừ:

- Thừa bà, lần sau không dám nữa.

- Đó đó ... lại muốn chộc quê Xuân nữa hả? Thế nào, đi không?

Quyền gật đầu:

- Thôi được. Nhưng đi bộ qua bên kia đường, chứ đừng đi xa.

Xuân nhìn Quyền như trách móc:

- Thì ra anh thích tới cái quán của cô ca sĩ Thảo gì đó. Thích thức ăn hay thích người?

Quyền cười lớn:

- Đừng có bỏ bom.
- Cô ta đẹp đó chứ!
- Ừ, nhưng nghe nói là đã lấy ông đầu bếp. Khách hàng này buồn năm phút.

Xuân nhìn Quyền dò hỏi:

- Thật hả?

Quyền lắc đầu, mỉm cười:

- Đùa chút cho vui. Thấy người đẹp thì ngắm vậy thôi.
- Vậy mà Xuân tưởng ... Tới giờ rồi. Sau buổi họp nhớ chờ Xuân nhé.

Đi ra cửa nhưng Xuân vẫn quay lại nhìn, Quyền thờ dài trông theo. Đạo này hình như Xuân có chuyện gì buồn, hay tìm Quyền nói chuyện vãn vơ. Quyền có hỏi nhưng Xuân chỉ lắc đầu, đôi mắt xa xôi. Có lần Xuân ngần ngừ nói nhỏ “Anh Tuấn ...” nhưng rồi mặc Quyền chờ đợi, Xuân chỉ thờ dài không nói tiếp. Tuấn là chồng của Xuân, người đàn ông tầm thước, trầm lặng đến độ gần như kiêu ngạo, hiện giữ chức vụ giám đốc kỹ thuật tại một công ty điện tử của Nhật trong thung lũng này. Quyền đã gặp Tuấn một lần vào dịp party cuối năm của sở. Trong lúc Xuân vui vẻ cười đùa với đồng nghiệp Tuấn hầu như đắm chìm trong suy tư, lơ là với mọi người mặc dù vợ chồng Quyền có gọi chuyện đôi lần.

Xuân rủ Quyền đi nhưng rồi gần như không đụng tới thức ăn,

chỉ yên lặng nhìn vu vơ. Quyền ngừng nhai, chỉ vào đĩa của Xuân:

- Sao? Không ngon hả.

Xuân như chợt tỉnh, lắc đầu:

- Tự nhiên Xuân không muốn ăn.

Quyền đùa:

- Ôm ghen rồi.

Xuân bật cười:

- Một lần đã sợ tới già.

Quyền hỏi:

- Cháu mấy tuổi?
- Teenager rồi anh.
- Mệt nhỉ?

Xuân nhè nhẹ gật đầu:

- Nhưng cũng may là con bé khá hiền.
- Giống bố.

Xuân im lặng, chợt nhìn vào mắt Quyền:

- Bộ Xuân dữ lắm sao?

Quyền bối rối:

- Xin lỗi. Tôi không có ý đó.

Xuân thở dài, trầm ngâm:

- Nhiều người trong department không mấy thân thiện với

Xuân. Chắc là Xuân xấu và dữ nên mới vậy. Chị Nhã hiền và dễ thương, phải không anh?

Quyền dè dặt:

- Nhà tôi lúc nào cũng lo cho chồng con. Xuân đừng nghĩ ngợi nhiều về những gì người khác nói sau lưng mình. Tôi không bao giờ nghĩ là Xuân xấu hay dữ cả. Trái lại là đằng khác.

- Thật không anh?

Quyền gật đầu:

- Không nghe Gary có lần khen Xuân sao?

Còn anh, anh có bao giờ ... Xuân cúi đầu cảm nín nghĩ thầm cho đến khi Quyền ăn xong, đứng lên kéo ghế cho Xuân:

- Chúng mình về mau. Trời muốn mưa.

Xuân gật đầu nói nhỏ:

- Anh lúc nào cũng chu đáo và galant. Chị Nhã thật là may mắn.

Mắt Xuân nhìn Quyền đờm buồn. Quyền chưa kịp nói tiếng nào Xuân đã cúi đầu rảo bước băng qua đường, cắm cúi đi về văn phòng, không chờ Quyền đi song song như mọi lần.

Buổi chiều Gary tìm Quyền nói nhỏ là quý này công ty mình ngon lành, lợi tức cao hơn là dự trù, và tiên đoán là cổ phần sẽ lên, nó cười hi hi:

- Inside information đó, mày đừng nói cho ai biết.

Quyền nhún vai:

- Tao có nói cũng không ai tin!
- Tốt hơn hết là đừng nói. Còn chuyện này nữa. Ngân sách của department mình thặng dư. Tao quyết định mang tất cả mọi người cuối tuần này ra Santa Cruz, offsite meeting hai ngày tại Hotel Marriot gần bờ biển!

Quyền reo lên:

- Hay quá! Được mang vợ con theo không?

Gary trợn mắt:

- Sao mày ngốc thế - nó nháy mắt dùng ngón tay cái chỉ về hướng Xuân ngồi – tao sẽ gửi email thông báo. Tất cả mọi người phải có mặt. Meeting chứ đâu phải chỉ đi chơi.

Quyền lắc đầu cười trừ trong lúc Gary cười hô hố, hấp tấp bỏ đi. Hình như mọi người đều thấy là Quyền và Xuân dạo này hay đi chung với nhau nên đã nhỏ to bàn tán. Chỉ là hai người đồng hương ở một nơi xa lạ nên dễ gần gũi và thân mật, nhưng Quyền chưa bao giờ có ý nghĩ vượt qua tình bạn mặc dù Quyền rất mến Xuân. Quyền biết Gary cũng chỉ đùa bỡn nên không quan tâm, nhưng cũng cảm thấy băn khoăn vì có gì như không bình thường trong thái độ của Xuân trưa nay. Để về nói chuyện với Nhã. May ra thì đàn bà mới hiểu được đàn bà!

Ra khỏi phòng ăn tối Quyền rủ Xuân đi bộ dọc theo bờ biển. Cả ngày ngồi trong phòng họp nghe trình bày về những dự án cho năm tới, kiểm điểm những khiếm khuyết trong tài khoá vừa qua để rút kinh nghiệm, cổ Quyền cứng ngắc và thân hình mỏi rã rời. Buổi tối mùa thu chỉ hơi lạnh lạnh và trời còn sáng đủ để thấy những con sóng nhấp nhô lùa vào bãi cát. Quyền nhìn ra khơi, nhớ về ngày tháng cũ và ngậm ngùi kể cho Xuân nghe những kỷ niệm của thời phiêu bạt. Xuân cúi đầu lặng lẽ lắng nghe, thỉnh thoảng ngược nhìn Quyền với nụ cười buồn. Quyền băn khoăn:

- Tôi biết là Xuân có chuyện gì buồn đó nhưng đã hỏi vài lần mà Xuân vẫn không nói. Tôi cũng không biết làm sao để chia sẻ với Xuân.

Xuân thở dài:

- Cũng khó nói anh ạ. Nhưng anh biết không, có nhiều lúc Xuân thật là cô đơn.

Quyền ngạc nhiên:

- Thật sao, và chỉ có thể thôi ư? Tôi tưởng là Xuân rất hạnh phúc.

- Anh Tuấnanh ấy ...

Xuân ngập ngừng không nói tiếp, Quyền cố tìm hiểu:

- Anh Tuấn làm gì để Xuân buồn hả?

- Không, anh ấy chẳng làm gì cả.

- Tôi không hiểu!

- Nhiều hôm Xuân không muốn về nhà. Anh Tuấn ra khỏi nhà từ sáng sớm, tối về còn ôm theo hồ sơ, có khi mang cả tài liệu lên giường đọc, không biết có Xuân nằm bên.

Quyền cũng thở dài:

- Làm việc cho các công ty hi-tech, nhất là nắm giữ những chức vụ cao như anh Tuấn, chịu nhiều áp lực lắm. Xuân nên thông cảm cho anh ấy.

- Xuân ... Em đã cố gắng thông cảm nhiều năm, và không khỏi tự hỏi, đời sống gia đình cứ như thế này mãi ư? Nhiều lúc em thật chán đời.

Quyền an ủi:

- Xuân nhớ là ngoài gia đình mình còn công việc, còn bạn

bè, còn những hobbies để tránh cho cuộc đời đỡ buồn tẻ.

Xuân cười buồn:

- Anh thấy là em đã lao đầu vào công việc đó thôi. Chúng mình nhiều lần ở lại làm việc trễ. Anh có chị Nhã điện thoại vào thăm hỏi, còn em ... nhiều lúc em bỏ ra hành lang đứng, rung rung muốn khóc, trong lúc anh chuyện trò với chị.

Quyền tần ngần:

- Còn bạn bè Xuân đâu?

Xuân nhìn sâu vào mắt Quyền:

- Anh, anh có là bạn của em không?

Quyền vội vã:

- Dĩ nhiên.

Xuân ngập ngừng:

- Anh cũng đâu làm được gì cho em bớt cô đơn, hay là ... hay là anh đâu quan tâm?

Quyền chợt thấy ngại ngần:

- Không phải vậy. Tôi ... tôi ...

Quyền không biết dùng lời lẽ nào để an ủi Xuân thêm. Xuân cũng giữ yên lặng, bắt chéo đôi tay ôm hai bờ vai như đè nén nỗi buồn. Quyền nói nhỏ:

- Xuân lạnh rồi. Chúng mình về nhé?

Xuân nhìn Quyền, khẽ gật đầu, con mắt như có điều gì gửi gắm khiến cho Quyền bối rối, lảng tránh.

Quyền không đưa Xuân về tận phòng ngủ mà chia tay ngay tại lobby dù rằng phòng ngủ của Quyền sát bên phòng Xuân:

- Good night, Xuân. Mai mình gặp nhau ăn sáng trước khi xuống phòng hội.

Xuân gật đầu nhìn Quyền trước khi bỏ đi, cũng vẫn cái nhìn như có điều muốn nói làm Quyền thật ngại ngần.

Quyền chuẩn bị thay đồ đi ngủ sau khi nói chuyện với Nhã về các con thì có tiếng gõ cửa. Quyền nghĩ chắc là Gary lại muốn duyệt xét bài nói chuyện ngày mai, nhưng khi Quyền mở cửa phòng, Xuân đứng đó nhìn Quyền như muốn khóc:

- Em vào được không?

Quyền mở rộng cánh cửa:

- Có chuyện gì vậy Xuân?

Xuân ngồi xuống cạnh giường, lắc đầu không nói, chỉ nhìn Quyền bằng đôi mắt thiết tha. Xuân đã thay quần áo ngủ. Chiếc áo mong mang để lộ hết đường cong như mời gọi và đôi môi hé mở như đợi chờ. Quyền thấy tim mình đập mạnh trong lồng ngực. Chỉ một tầm tay với là Quyền có thể ôm người đàn bà cô đơn đó vào lòng, và hai người sẽ quấn lấy nhau cho một đêm cuồng nhiệt, mở đầu cho một cuộc tình

Newport RI, 1971.

Có tiếng điện thoại reo, Quyền nhấc máy tự hỏi không biết là ai gọi mình ở đây:

- Hello.

Giọng một người đàn bà nói tiếng Việt rụt rè:

- Thưa ông, ông là ông Quyền?

Quyền ngạc nhiên:

- Thưa tôi là Quyền chứ không phải Quyên. Xin lỗi tôi đang tiếp chuyện với ...

Người đàn bà cướp lời:

- Tôi tên là Kiều. Hồi chiều đọc báo địa phương, đăng tin là có một sỹ quan Việt Nam tới đây tu nghiệp. Ở thành phố nhỏ này chỉ có hai người Việt Nam. Thấy có đồng hương mới từ VN sang nên chúng tôi rất mừng, gọi điện thoại vào căn cứ, xin được nói chuyện với ông để hỏi thăm.

Người đàn bà hình như còn rất trẻ vì giọng nói thanh thoát. Quyền cảm thấy vui vui:

- Cảm ơn chị. Chúng tôi mới tới đây được ba ngày, hiện đang ở trong căn cứ Hải Quân để theo học về khu trục hạm. Không ngờ

là cũng có người đồng hương ở tỉnh địa đầu này. Chị sang Mỹ lâu chưa?

- Thưa anh, đã hơn bốn năm.
- Chị du học hả?

Người đàn bà ngập ngừng:

- Dạ không, ... tôi lấy chồng khi còn ở VN.

Thì ra thế, Quyền nghĩ thầm, tuy Kiều không nói rõ nhưng Quyền biết chồng Kiều là người Mỹ, và ở vào cái năm 1971 này con gái lấy chồng Mỹ thường có mặc cảm bị xã hội Việt khinh rẻ nên Quyền dè dặt:

- Cảm ơn chị đã nghĩ tình đồng hương hỏi thăm. Tôi mới tới đây, cái gì cũng ngỡ ngàng, được quen biết với người Việt ở nơi này thật là vui.

- Chúng tôi cũng rất vui. Bây giờ đã khá khuya, không dám làm phiền anh nữa. Cuối tuần này nếu anh không bận, xin phép được mời anh tới nhà cho chúng tôi hỏi thăm vài điều về quê nhà.

- Cảm ơn chị. Chúng tôi rất hân hạnh.

Trao đổi thêm vài câu khách sáo, Quyền cho Kiều biết số phòng trong cư xá sỹ quan độc thân, và chúc Kiều ngủ ngon trước khi chào tạm biệt. Buông máy Quyền ngồi suy nghĩ vẩn vơ. Kiều ăn nói bất thiệp và lễ độ nên có lẽ không phải là “me Mỹ”, một danh từ xấu mà xã hội VN gán cho những người đàn bà lấy chồng Mỹ, nhất là những người đàn bà bán bar. Tấm tình nồng nhiệt với người đồng hương của Kiều làm Quyền thấy xúc động nên Quyền mong đến cuối tuần để gặp mặt. Trời Newport lạnh cóng, từ hôm sang đây Quyền vẫn chưa ra đến phố, vẫn chưa biết Newport mặt mũi ra sao, có được một người bạn ở nơi xa lạ này thật là một điều may mắn.

Fred, chồng của Kiều, đón Quyền ở cư xá và đưa Quyền về nhà gặp Kiều. Hai người đã có một buổi tối thật vui và xúc động. Kiều hỏi Quyền về tình hình chiến sự tại quê nhà, than là qua báo chí thì

thấy thâm trầm lắm nhưng không biết sự thật ra sao. Quyền nói với Kiều về chương trình Việt Nam Hoá, về viễn ảnh ngừng bắn, nhưng cũng không mấy tin tưởng là sẽ có hoà bình vĩnh cửu vì phe bên kia thiếu thiện chí. Fred xin lỗi vào phòng riêng làm việc để Quyền và Kiều có thể tự do nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt.

Kiều kể cho Quyền nghe về những cay đắng của cuộc đời đã đưa đẩy Kiều tới nơi này. Mười chín tuổi yêu một sỹ quan Biệt Động Quân, gần tới ngày làm đám cưới thì người tình tử trận. Con nhà nghèo, học hành dang dở, không thể tìm được việc làm thích nghi để nuôi thân và giúp đỡ gia đình, Kiều đành theo bạn bè vào làm công trong căn cứ Mỹ ở Long Bình, và ban đêm theo học Anh Văn tại hội Việt Mỹ để mong tiến thân. Kiều gặp Fred ở đó, và dù không yêu cũng đã bằng lòng lấy Fred để thoát khỏi cảnh bế tắc.

Năm 1967 Kiều gạt nước mắt theo Fred về Mỹ, sống ở đây nhưng lúc nào cũng tưởng nhớ đến quê nhà, thèm nghe tiếng Việt, và chất chui những kỷ niệm xa xưa. Kiều tâm sự:

- Anh Quyền, cho em được gọi anh bằng anh. Xa nhà bao nhiêu năm, và không biết bao giờ mới có dịp trở về, lúc nào em cũng nhớ Việt Nam. Nhờ Fred em nuôi được cả gia đình bên đó nhưng bố mẹ em vẫn không chấp nhận “cái thằng Mỹ”, thế nhưng em vẫn thiết tha, nhớ bố, nhớ mẹ, nhớ anh chị em và nhớ bạn bè. Gặp anh ở đây em thấy như gặp người nhà, mong là anh cũng coi Kiều như em.

Quyền thật sự cảm động:

- Cám ơn Kiều. Không ngờ xa xứ mà được gặp người coi mình như người thân. Tôi thật là may mắn.

Fred là programmer nên lúc nào cũng bận rộn, trái lại Kiều chỉ làm việc bán thời cho một nhà băng nên rất rảnh rỗi. Hầu như cuối tuần nào Kiều cũng đón Quyền về nhà ăn uống hoặc đưa Quyền đi

thăm những thắng cảnh trong vùng. Đi với nhau giữa phố phường Providence, Kiều nhớ tới những con đường của Sài Gòn, thăm China town ở Boston, Kiều nói về Chợ Lớn. Hình như hồn quê lúc nào cũng lảng vảng với người đàn bà xa nhà. Kiều đối với Quyền càng ngày càng thân thiết, đi với nhau ngoài phố, đôi khi Kiều ôm cánh tay Quyền như thể là đôi tình nhân.

Kiều chỉ có một đứa con trai gần bốn tuổi. Jean ngoan và hiền, quán quít với Fred nhiều hơn là với Kiều. Khó ai biết thằng bé là con lai vì Jean da trắng nhưng tóc đen và mắt nâu. Khi đã thân thiết có lần Quyền chỉ thằng bé và hỏi đùa Kiều:

- Có phải đây là nguyên nhân em lấy Fred.

Kiều cười buồn:

- Không anh. Em đã không tiếc gì người em yêu, nhưng anh ấy mất hai năm rồi em mới lấy Fred. Trong hai năm đó em không có một cuộc tình nào, dù đôi lúc em rất cô đơn. Có lẽ một trong những lý do em lấy chồng ngoại quốc vì em không còn là con gái, mà những ông chồng VN thường ít khi chấp nhận quá khứ của vợ mình.

Quyền bùi ngùi:

- Trong chiến tranh ai cũng mất mát.

Kiều nhìn Quyền:

- Anh cũng có gì mất mát hay sao?

Quyền lắc đầu:

- Chưa! Nhưng biết đâu được ngày mai.
- Anh ...
- Sao Kiều?
- Mai một anh về nước, em lại mất mát thêm một lần.

Tiếng Kiều ướm sững như muốn khóc, Quyền bối rối, ôm nhẹ thân hình người đàn bà khi Kiều gục đầu vào vai Quyền.

Hai người cuốn lấy nhau trong niềm đam mê. Quyền mới vừa hai mươi tám tuổi, đang xa nhà, và mặc dù không yêu Kiều, Quyền

đã không cưỡng lại được sự ham muốn mà người đàn bà mang lại cho Quyền trong những ngày giá lạnh trên xứ người. Mỗi lần nghĩ tới Fred, Quyền không khỏi bồn chồn trong lòng, nhưng Quyền cũng không đủ can đảm từ chối tình cảm của một người đàn bà đã gặp nhiều cay nghiệt, và đang cô đơn bên người chồng không cùng tiếng nói ở xứ người. Cuộc tình của hai người càng ngày càng cuồng nhiệt cho đến một ngày Kiều gọi Quyền bằng một giọng đau buồn:

- Fred biết rồi anh!

Quyền thần thờ:

- Chúng mình đều có lỗi. Anh ...

Quyền không nói thêm được tiếng nào vì ngượng ngùng. Kiều hình như đã khóc nhiều nên bình tĩnh hơn Quyền:

- Chúng mình đừng gặp nhau nữa. Cũng chỉ còn vài tháng nữa thôi. Đẳng nào anh cũng sẽ về nước.

Quyền cố gắng đè nén sự xúc động:

- Em ... em không sao chứ?

- Không sao đâu anh. Em muốn ly dị, nhưng Fred khóc, xin em đừng bỏ anh ta.

Quyền thở dài:

- Fred tốt quá. Anh thật đáng xấu hổ.

- Cũng tại em. Anh ...

Quyền nghe tiếng Kiều khóc, và đó là lần cuối cùng, Quyền không bao giờ gặp lại Kiều nữa, và vài tháng sau Quyền về nước, không còn biết gì thêm về người đàn bà với nỗi bất hạnh, do Quyền gây ra một phần.

Quyền buồn bã với dòng hồi tưởng, cúi đầu nói nhỏ “I’m so sorry, Fred”. Xuân ngẩng lên nhìn Quyền:

- Anh nói sao?

Quyền lắc đầu:

- Không có gì. Xuân ...

Xuân nhìn Quyền thiết tha:

- Anh ...

Quyền nuốt nước bọt vì cổ họng như cháy khô:

- Mai đến lượt chúng mình thuyết trình. Xuân về ngủ sớm.

Tôi cũng cần coi lại mấy cái biểu đồ.

Xuân cúi đầu thật thấp, xoắn hai bàn tay vào nhau. Một phút lúc đó kéo dài như một thế kỷ, cho đến khi Xuân đứng lên, đôi mắt buồn nhìn Quyền như muốn nói những gì sâu kín. Quyền vẫn đứng yên, Xuân thở dài, nhẹ gật đầu, vòng tay ôm ngực, chậm chạp đi về phía cửa phòng. Quyền chạy theo mở rộng cánh cửa, ngập ngừng:

- Xuân... Cảm ơn em ...

Xuân dừng bước, ngần ngừ quay đầu lại nhìn Quyền, nói rất nhỏ:

- Không. Thật ra em phải cảm ơn anh.

Gary đi đâu đó về ngang, nó nhìn Quyền nháy mắt trong khi Xuân chạy nhanh về phòng. Quyền cười với Gary nhưng trong lòng thật xốn xang.

Quyền bỏ công ty ít lâu sau đó để chạy theo dòng đời. Mấy năm sau gặp lại Gary ở Acuson, lúc đó Gary là Chief Information Officer còn Quyền chỉ là contractor nhưng hai người vẫn là bạn. Quyền nhảy hết chỗ này tới chỗ khác, thử bao nhiêu start-up companies nhưng không có số giàu nên chẳng công ty nào ra hồn. Gary và Quyền thường hay ôn lại chuyện cũ, nó cho Quyền biết là Xuân cũng xin thôi việc ít lâu sau khi Quyền bỏ đi, nghe nói là đã ly dị, và hình như đã về VN làm cố vấn cho một cơ quan chính quyền. Nó tủm tỉm cười hỏi Quyền:

- Cái hôm ở Santa Cruz mày làm gì cô ta mà sau đó cô ta buồn vậy?

Quyền cười, mặt méo xẹo:

- Mà đừng có nghĩ bậy. Có lẽ tại tao không làm gì cả nên cô ta buồn.

Gary cười hề hề:

- Màng ngốc thật.
- Đã có một lần ...

Quyền không nói hết câu. Có nói ra chắc là Gary cũng không hiểu. Gary đâu có bao giờ cô đơn ở một nơi xa xôi lạnh lẽo, thềm một vòng tay êm ấm, và tiếng nói như lời ru thân mật ngọt ngào.

Trần Quang Thiệu

June 5, 2009